

Τὸ θέατρο

Θίασος Κοτοπούλη (θέατρον Ἀλικῆς). Γ. Παῖζη: «Ρομάντσο 1940»—Θίασος θέατρον Ἀργυροπούλου: Θ. Τσουμπρή: «Οἰκογενειακὲς καντρίλλιες».

Τὸν τελευταῖο αὐτὸν καιρὸ τὸ ἑλληνικὸ θέατρο βλέπει ν' ἀνθίζει μιά καινούργια πλειάδα συγγραφέων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους, πιθανὸν μερικοί, ὕστερα ἀπὸ χρόνια, νὰ πάρουν μιά θέση ζηλευτῆ στὴ δραματικὴ λογοτεχνία τοῦ τόπου μας. Ἐτσι παρουσιάστηκαν ὁ Λεκόπουλος, ὁ Καγιᾶς, ὁ Τσουμπρῆς, ὁ Παῖζης καὶ πρόκειται νὰ ἐμφανισθοῦν καὶ δύο-τρεῖς ἄλλοι, ὅπως πληροφορούμεθα, ἀπὸ τὸ Ἡμικρατικὸ θέατρο. Ἀπ' ὅλους αὐτοῦς ὁ πιὸ ἀναμφισβήτητα προικισμένος εἶναι ὁ Καγιᾶς πού μὲ τὸ «Τιμόνι στὸν ἔρωτα» θριάμβευσε κυριολεκτικὰ καὶ εἶχε μιά δίκαιη θεατρικὴ ἐπιτυχία πού τὸν τοποθετεῖ στὴν πρώτη γραμμῆ.

Ἡ ἐμφάνιση τοῦ κ. Γ. Παῖζη μὲ τὴ δραματικὴ κωμῶδια: «Ρομάντσο 1940» πού ἀναμενόταν μὲ εὐλογῆ περιέργεια, ὕστερα ἀπὸ τὴ διαφήμιση πού εἶχε προηγηθεῖ γιὰ τὴν ἀξία τοῦ ἔργου, δὲν ἱκανοποίησε τὸ κοινὸ καὶ τοὺς κριτικούς. Οἱ τελευταῖοι μάλιστα φάνηκαν, ἐκτὸς ἐνός-δύο, ἐξαιρετικὰ σκληροὶ γιὰ τὸ νέο συγγραφέα καὶ μάλιστα προσπάθησαν νὰ κάνουν φτηνὸ καὶ χυδαῖο πνεῦμα εἰς βᾶρος του. Ἡ τάση αὐτῆ τοῦ μυκτηρισμοῦ ἐκ μέρους τῆς κριτικῆς δὲ δείχνει τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ μέτρο τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ γράφοντος. Ἀσφαλῶς ὁ κ. Παῖζης δὲν ἔγραψε θεατρικὸ ἔργο, σκισάρησε μᾶλλον τύπους μ' ἓναν καμβᾶ, κάπως μελοδραματικὸ, πού ἐξένισε μερικούς, γιατί ὅπως παρουσιάζεται δὲν πείθει. Ἡ ἱστορία τοῦ κοριτσιοῦ, πού θυσιάζει τὸν ἔρωτά της γιὰ τὸν ξάδελφό της γιὰ νὰ παντρευτεῖ τὸν πλούσιο ἐφοπλιστὴ καὶ καταλαβαίνει κάπως ἀργὰ ὅτι ἡ ζωὴ της πῆγε χαμένη γιατί δὲ γνώρισε τὴν εὐτυχία πού πόθησε καὶ σὸ τέλος αὐτοκτονεῖ, ὅταν μαθαίνει πὼς ὁ ξάδελφός της παντρεύτηκε στὴν ἐπαρχία, τὴ στιγμή πού λυτρωμένη ἀπὸ τὸν συζυγικὸ δεσμό, εἶν' ἔτοιμη νὰ τρέξει στὸν παλιὸ της ἔρωτα, εἶναι βέβαια ἓνα θέμα κοινότυπο, πού στὰ χέρια ὅμως ἐνός συγγραφέως πεπειραμένου θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ ἓνα δράμα συγκλονιστικὸ, γεμᾶτο πνοῆ καὶ ποίηση. Δὲν εἶναι τὸ θέμα πού κάνει τὸ θεατρικὸ ἔργο. Εἶναι ἡ δεξιοτεχνία τοῦ δραματοουργοῦ, ἡ ἀβίαστη διαδοχὴ τῶν σκηνῶν, οἱ συγκρούσεις, ἡ αἰτιολογία κάθε γεγονότος, ἡ σκηνικὴ οἰκονομία μ' ἄλλα λόγια καὶ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, ἡ γνώση τοῦ θεάτρου.

Στὸ πρῶτο του ἔργο, ὁ κ. Παῖζης δείχνει ὅτι δὲν κατέχει τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης. Νέος ἀκόμα, μόλις 26 χρονῶ, μὲ ρωμαντικὴ ψυχὴ καὶ αἰσθαντικὸ χαρακτήρα, παρασύρεται ἀπὸ τὸ φιλολογικὸ μέρος καὶ ἡ πείρα του ἀπὸ τὴ ζωὴ δὲ φαίνεται νὰ ἔχει κατασταλάξει, ὥστε ν' ἀφομοιωθεῖ μέσα του καὶ νὰ μετουσιωθεῖ ὕστερα σὲ τέχνη. Ὁ ρωμαντισμὸς του τὸν παρασύρει. Βρίσκεται στὴν ἐποχὴ — ὅπως κ' ἐμεῖς ὅταν εἴμαστε νέοι — πού καὶ τὸ πιὸ ἀπλὸ γεγονὸς τῆς ζωῆς, ἓνας θάνατος, μιά αὐτοκτονία, ἓνας ἔρωτας γεμᾶτος πίκρα κι' ἀπογοήτευση, ἀφήνει τὰ ἴχνη του περισσότερο στὴν παιδικὴ ἀκόμα καρδιά του παρὰ στὴν ψυχρὴ λογικὴ πού ζυγίζει καὶ ξεκαθαρίζει κάθε μελοδραματικὴ ἐντύπωση

Ὅταν λοιπὸν ὁ κ. Παῖζης ἀποκτήσῃ τὴ γνώση, θὰ δώσει ἔργα πιὸ ἄρτια, γιατί ξέρεῖ νὰ παρουσιάσῃ ἓνα διάλογο πολιτισμένον, εὐγενικόν, λογοτεχνικόν, γιατί ἔχει μέσα του τὴ φιλοδοξία καὶ τὸν πόθο, πρὸ πάντων τὸν ἐνθουσιασμό τῆς νεότητος, πού ὁδηγεῖ μιά μέρα στὴν ὀλοκλήρωση τοῦ ταλέντου.